

Yağmur Yağdıran Altın Diş Öykü Erhan Palabıyık

– JULIAN · 15 Ağustos 2015

YAĞMUR YAĞDIRAN

ALTIN DİŞ

ÖYKÜ-ERHAN PALABIYIK

Sofunun İhsan, Çiçekdağı'nın Kabaklı köyünden Sekiliye gelip yerleşmişti. Mal mülk sahibi, zengin bir adamdı. Sekili'ye gelir gelmez ilk işi dişlerini yaptırmak oldu. Diş doktoru İzzet Beye gidip tüm çürük dişlerini temizletti ve bir ağız dolusu protez altın diş yaptırdı. Daha sonra hacca da gidip geldi, hacı oldu. Camiye gittiği zaman, herkes altın dişlerini görsün diye ağzından çıkarır, özenle yıkar, temizler, tekrar takardı. Sofunun İhsan Çiçekdağı'nın Acı köyünden Kabaklı köyüne yerleşmiş, daha sonra ise Sekili köyüne yakınları ile göç edip yerleşip, köyü oluşturmuşlar, karısı Zahey'de Kürt'tü, oda Çiçekdağ Safalı köyündendi, Zahey, Türkçe bilmez, hep Kürtçe konuşurdu. İki oğulları, bir kızları vardı. Sofunun İhsan, Zahey'e çok düşküdü. Deli gibi severdi. Tek kızları Elif, ince hastalıktan ölünce üzüntüden dert sahibi oldular. Zahey, gece gündüz ölen kızına yanar, ağlardı. Bir gün ağır hastalandı. Sofunun İhsan, Zahey'i hastaneye götürdü. Akciğerlerinin yarısını aldılar. Sofunun İhsan, Zahey'le birlikte ciğerini de alıp eve getirdi. Karısına o kadar düşküdü ki ciğerini bile bırakmamış, getirip duvara asmıştı. Gelip gidenlerin ısrarlarıyla ciğeri duvardan indirip toprağa gömmüştü. Büyük oğuluyla yakın oturuyorlardı ama bu oğlu biraz hayırsızdı. Daha babası ölmeden malına mülküne el koymuş, satıp satıp yiyordu. Zahey, çok yaşamadı. Karısının ölümünden sonra Sofunun İhsan, perişan oldu. Üzüntüsünden, günlerce evinden çıkmadı. Yalnızlığı dayanılmaz olunca can yoldaşı olsun diye Çiçekdağı'ndan, yaşlı ve dul bir kadın bulup nikahsız evlendi. İkinci karısı da çok iyi bir insandı ama Zahey'in ölümünden sonra Sofunun İhsan, eriyip bitmişti. Evlendikten birkaç ay sonra öldü.

Caminin hocasını çağırıp cenaze kaldırma işlemlerine başladılar. Bulgar göçmeni Süleyman Hoca, her zaman ölen kişinin elbiselerini, ayakkabılarını, kişisel eşyalarını yakınlarından ister, alırdı. Sofunun İhsan'ın cenazesini yıkarken ağzındaki altın dişler dikkatini çekti. Hepsini de yirmi iki ayar altındı ve iyi para ederdi. Cenazeyi yıkadıktan sonra oğullarını çağırıp: "Ağzındaki altın dişleri çıkaralım. Dünya malı dünyada kalır. Böyle gömülmez, günah olur." dedi. Oğulları: "Ölen adamın ağzından dişleri çıkarılmaz hocam. Olmaz böyle şey." diyerek reddettiler. Hoca, köylülere de bakarak: "Şimdiye kadar ne Sekilide, ne de başka bir yerde altın dişle kimse gömülmedi. Herkes çıkarır bunu." dedi. Köylüler de: "Olmaz hocam. Ölü'nün ağzından diş alınır mı hiç? Gühah olur." diyerek karşı çıktılar. Kurnaz tilki Süleyman Hoca, ne yaptıysa bu kez avını kapamadı. Gözü altın dişlerde kaldı. Sofunun İhsan, herkes gibi köyün girişindeki mezarlıda defnedildi. O gün evlerde, kahvehanelerde hep Sofunun İhsan'ın altın dişleri konuşuldu.

Aradan aylar geçti, ilkbahar geldi. Sekili ovası, yeşillikler içinde bambaşka bir güzelliğe büründü. Bin bir çeşit çiçekler açtı, kuşlar, kelebekler, arılar, börtü böcekler ovaya akın etti. Doğa ana, kış uykusundan uyanmış insanlara gülümsüyordu adeta. Herkes çok mutluydu. Günler geçip gidiyor fakat ovaya bir

damla yağmur düşmüyordu. İnsanların yüzündeki gülümseme yavaş yavaş yerini umutsuzluğa bırakır oldu. Ekinler büyümüş, yağmur bekliyordu. Her yıl yağın yağmurlar bu yıl yağmıyordu. Her sabah umutla kalkıp gökyüzüne bakıyorlar ama tek bir damla düşmüyordu. Ekinlerin boynu büküldükçe insanların da boynu bükülüyor, ekinler yıkıldıkça insanların da beli kırılıyordu. Bir gün toplanıp konuştular ve yağmur duasına çıkmaya karar verdiler. Süleyman Hocayı çağırıp duaya çıkmak istediklerini söylediler. Evlerinde koyun, keçi, dana, ne varsa yanlarına alıp bağ tepesinin en yüksek yerine çıktılar. İki rekat namaz kılıp dualarını ettiler. Kurbanlarını kesip fakir fukaraya dağıttılar. “Kurdun kuşun nasibi var. Allah bize hayvanların hakkını sormasın.” diyerek kedi köpeklere bile pay ayırdılar. Allah'a yalvarıp yakarıp döndüler. Sabah erkenden kalkıp gökyüzüne baktılar, beklediler, yağmur yağmadı. Bir kez daha toplandılar. “Çakırhacılı'nın oradaki Karataş'a gidelim. Oranın kutsal olduğu söyleniyor. Orada dua edersek belki Allah kabul eder.” diyerek karar aldılar. Çoluk çocuk toplanıp Karataş'a gittiler. Hep bir ağızdan dualar okuyup, kurbanlar kesip geldiler. Yok. Yine bir damlacık yağmur düşmedi. Hemen her gün bir tepeye çıkıp, namaz kılıp dua ediyorlardı artık. Allah, yüzüne bakar da yağmur yağdırır diye evdeki sabi çocukları bile alıp götürüyorlardı. Ne kadar dua ettilerse yağmur yağmadı.

Köylüler, her gün bir araya gelip, kendi aralarında tartışıp bir çare arıyorlardı. Yılanlar yakılırsa rahmet yağacağına inanıyorlardı. Hep birlikte yılan yakalayıp yakmaya karar verdiler. Çoluk çocuk, köyün kıraçlarında, dağda, derede, tepede yılan avına çıktılar. Sabahtan akşama kadar sarı, kara, boz, ne kadar yılan yakaladıysa üzerine gazyağı döküp yaktılar, dua ettiler. Keller'de, Karataş'ta, bucaklarda toplu yılan katliamları yapıldı. Şimdiye kadar kimse, bu kadar çok yılan yakıldığını görmemişti. Yılanların soyunu sopunu tükettiler, yine de bir gözyaşı kadar yağmur düşmedi. Kara bulutların yağmur dolu olduğuna da inanan köylüler, nerede bir kara bulut görseler hemen o tarafa yönelip ellerini havaya kaldırıyor: “Allah'ım, bereketini bizden esirgeme. Çoluk-çocuk, eline, avucuna bakarız.” diye yakarıyorlardı.

Köylüler, kahvehanedeki radyodan, Amerikalıların yağmur bombası atacağını ve yağmur yağdıracağını dinliyorlardı. Kimileri, “Bu dinsiz kâfirler, nasıl olur da Allah'ın işine karışır?” diyerek lanetlerken kimileri, “Allah herkese akıl fikir vermiş. Yağdırabiliyorlarsa yağdırınsınlar.” diyerek taraf oluyorlardı. Ajansta, “Yağmur bombası atılırsa her yerde sel olabilir düşüncesiyle geciktiriliyor.” denmişti. Kimi köylüler, “Bomba atılsın da isterse her yer sel olsun, göl olsun. Biz razıyız.” diyorlardı. Sabah tarlasının başına giden köylüler, akşama kadar bin bir çeşit dua edip gecenin karanlığında evlerine dönüyorlardı. Yeni bir çocuk doğsa hemen alıp tarlanın başına götürüyorlar: “Allah'ım. Bu sabinin hatırına yağmur yağdır. Rahmetini esirgeme bizden. Hikmetini göster.” diye yalvarıyorlardı ama yeryüzüne bir çatlar damla düşmüyordu. Hava gayet açık, gökyüzünde bembeyaz bulutlar, sanki pamuk topu gibi bir o yana, bir bu yana dolaşp duruyordu.

Ekinler, önce sarardı sonra yavaş yavaş kararmaya başladı. Köylüler: “Allah'ım. Melek gibi koyunları, sarı danaları kurban ettik sana. Gene de biz kullarını görmedin.” diyerek isyan etmeye başladılar. Birbirlerine, “Sen camiye gitmezsin de ondan böyle oldu, yok o duaya çıkmadı da bundan böyle oldu, yok onun evine baykuş kondu, yok bu kedi öldürdü, falanca dilenciği kovdu” gibi suçlamalar yönelterek kavga etmeye başladılar. Zaten köylüler, olur olmaz şeylerin uğursuzluk getirdiğine, bereketi kaçırdığına

inanır, mutlaka bir günah keçisi bulurlardı. En sonunda: “Belki hoca duayı yanlış okumuştur.” diyerek suçu Süleyman Hocaya attılar. İçlerinden biri: “Dağ köylerinin birinde, nefesi kuvvetli bir hoca varmış. Bir de onu çağırıp dua ettirelim.” dedi. Oybirliğiyle kabul edildi ve tez haber salındı hocaya. Fakat hoca, çok para istiyordu. Sekililer, hemen aralarında para topladılar. Hocanın istediğinden daha fazla para toplandı. Ertesi gün, hocayı alıp getirdiler. Hoca, köye öyle bir kasılarak geldi ki gerilmiş bir yaydan çıkacak ok gibiydi. Bir fırlasa Çiçekdağı'nın tepesine ulaşırdı herhal. Köylüler, hocanın karşısında sessizce durmuş, soluk bile almıyorlardı. Hocayı buyur edip izzeti ikramda bulundular. Cebine bir tomar da para koydular. Hoca, kasım kasım kasılıyor, kimselerle muhatap olmuyordu. Başka zaman olsa bu hocayı unufak ederlerdi ama şimdi işleri düşmüştü. Hoca, pek öyle ufak tepelerde dua edecek birine benzemiyordu. Çiçekdağı'nın tepesine çıkacaktı. Orası Allah'a daha yakındı. Başka zaman, “Allah'ı nerede ararsan oradadır.” derlerdi ama şimdi dardaydılar ve en yükseğe çıkmak gerekiyordu. Hemen hoca için bir araba ayarladılar. Daha önce koyun, keçi, dana, ne varsa kurban edildiği için sıra sağlam ineklere gelmişti. Herkesin evinde ne kadar sağlam ineği varsa toplayıp getirdiler. Hoca, kendisi arabaya bindi ama köylülerin arabalarla gitmesine, “Duanız kabul olmaz.” diyerek izin vermedi. Çoluk çocuk, kadın kız, ineklerini önlerine katıp Çiçekdağı'na tırmanmaya başladılar. Yaşlılar bile gelmişlerdi. Çıkamayanları sırtlarına alıp kanter içinde çıkardılar. Sekililerin, Çiçekdağı'na yağmur duasına çıkacağını çevre köylüler de duymuşlardı. Acılı, Kabaklı, Kızılcalı köylerinden de duaya katılmak için gelenler vardı. Dağın doruğuna vardıklarında hocanın etrafında bir yarım ay oluşturdular. Çok yorulmuşlardı. Biraz soluklandılar. Kimi oturup, kimi çömelip dinlendiler. Şimdi Sekili Ovası ayaklarının altındaydı. Hoca, kendinden son derece emin bir şekilde cemaatin karşısına geçti, ellerini havaya kaldırıp yüksek sesle yağmur duasını yaptırdı. Sekililer bu kez en iyi hocayı getirmişler, Allah'a en yakın olan yere çıkmışlar, çevre köylülerin de katılımıyla en iyi ve en doğru şekilde dualarını etmişlerdi. Büyük bir rahat ve huzur içinde uzun bir, “Amiiiiin!” çekip ellerini yüzlerine sürdüler. Hemen hocaya yaklaşp, “Hocam. Yağmur yağacak mı?” diye sordular. Hoca: “Öyle bir yağmur yağacak ki Sekili Ovası derya olacak. Delice Irmağı, lümbe lüp suyla dolup akacak.” dedi. Köylüler, sevinip el çırpıtlar. Hemen kurbanlarını kesmeye başladılar. Etin en iyi yerlerini hocanın arabasına doldurdular. Herkes hocaya teşekkür etmek için yarış ederken hoca, yine kasıla kasıla arabaya bindi. Birkaç kişi, hocayı dağdan indirip köyüne doğru götürdüler. Müjdeyi alan köylüler, o anda kuş olup dağdan aşağıya uçmak istediler. Kurbanlıkların geri kalanını da kesip yoksulların hakkını ayırdılar. Bir kısmını da ateşler yakıp pişirdiler, oturup yediler. Yağacak yağmurun ardından oluşacak selleri durdurmak için yine bu hocayı çağıracaktı. Allah başlarından eksik etmesindi bu hocayı. Amin. Amin. Bir güzel yiyip içtikten sonra toparlandılar. Yürekleri körük gibiydi. İçleri içlerine sığmıyordu. Birçoğu, dağdan aşağıya koşarak daha doğrusu uçarak indiler. Delice'nin yanına geldiklerinde biraz soluklandılar. Su içip yüzlerini yudular. Gerilerden insanlar, sel gibi akıp geliyorlardı. Köye döndüklerinde hava biraz bulutlanır gibi oldu. “Aha! Şimdi rahmet yağacak” diyerek beklediler ama boşuna. Bir damla bile yağmadı.

Aradan günler geçti. Ne bir gök gürlledi, ne bir şimşek çaktı, ne de yağmur yağdı. Sekili Ovası, sıcağın ciğer gibi kavruluyordu. Köylüler, tuzlu ve kurtlu su içmekten bir hal oldular. Hattin arkasındaki kurbağalar bile susuzluktan ölmeye başladılar. Sekililerin duaları sanki duyulmuyor, kabul olunmuyordu bir türlü. Camiler dolup taşıyor, ağlayanlar, sızlayanlar, merhamet dileyenler, dilencilere perşembelik

verenler ama bir şey yok. Köylüler, umutsuzluktan yıkıldılar. Kahvehaneye bile gitmez oldular. Damların, duvarların dibinde oturup dualar ediyor, adaklar adıyorlardı. “Eğer bı yıl yağmur yağarsa hacca gideceğim.” diyenler bile vardı. Kimileri isyan ediyor kimileri, “Allah büyüktür. İsterse yağmuru da yağdırır, seli de akıtır.” diyordu. Kimileri, hocaya küfür ediyor, “Gidip paramızı geri isteyelim.” diyorlardı. Ne yapacaklarını iyice şaşırılmışlardı. Öyle ki itleri kesip, kafalarını bir değneğe geçirip tarlaların ortasına dikiyorlardı. Köyde it bile kalmamıştı kesilmekten. Kim ne derse onu yapar hale gelmişlerdi. Çocukların boynundan kocaman kocaman yağmur muskaları sarkıyordu. Muska, mırtlak yazmaktan ve kerpetenle diş çekmekten iyi para kazanıyordu Süleyman Hoca. Öğle saatlerinde köy, tam bir çöl görünümündeydi. Topraktaki tuzlar dışa vurmuş, sakız gibi bembeyaz olmuştu. Delice Irmağının suyu iyice azalmış, sicim gibi akıyordu. Köylüler, paçaları sıvayıp balık tutar oldular. Her yıl derya gibi akardı oysa. Kenarlarındaki yılgın ağaçları bile susuzluktan kurumaya başlamıştı. Sekilinin dışında Süleymanlıözü, Topaç, Buruncuk, Arifoğlu, Zincir, Kayadibi, Terzili, Kurnuk köyleri de kavruluyordu susuzluktan. Haftalardır bir yağmur danesi görmeyen köylüler, ne yapacaklarını, ne edeceklerini şaşırıp kalmışlardı. Sadece yoksulların yüzü gülmüştü biraz. Kesilen kurbanların sayesinde ömürleri boyunca yemedikleri kadar et yemişlerdi bu yıl. Haftalar süren bir kurban bayramı olmuştu onlar için. Köylülerin gözü, Çiçekdağı'nın Tencere denilen mevkiindeydi. Çünkü yağmur o taraftan gelirdi. Köylülerin meteorolojisi burasıydı. Buradan anlayamazlarsa Çiçekdağı'nın tepesine bakarlardı. Dağa bakmaktan boyunları tutulmuştu köylülerin. Ova cayır cayır yandıkça evlenecek oğlanların rızıkları, nişanlanacak kızların umutları da tükenip gidiyordu. “Yağmur yoksa yaşam yok demektir buralarda. Herkes düğününü derneğini harman zamanına göre ayarlardı. Bu yıl elleri kınalı gelinleri, yakışıklı damatları göremeyecekti demek ki bu ova. Ekinler yanarsa artık öldüler, bittiler demektir.

Herkesin, umutlarını ve inançlarını yitirmesine ramak kala kurnaz Süleyman Hoca, herşeyi açıklamaya karar verdi. Bir öğle namazı sonrasında köylüleri caminin avlusunda topladı ve: “Yağmurun yağmamasının tek nedeni Sofunun İhsan'ın, altın dişleriyle gömülmesidir. Ben size ‘Dişlerini çıkaralım. Böyle gömülmez, günah olur.’ demiştim ama dinlemediniz. Allah-u Teala, size günah yazdı ve hepinizi cezalandırıyor. Gelin, mezarı açıp o dişleri çıkaralım, Allah'tan af dileyelim. Göreceksiniz, o zaman yağmurlar yağacak, ovada seller akacak. Ekinler yanmaktan, ocaklar sönmekten kurtulacak.” dedi. Caminin avlusunda bir uğultu koptu. “Hoca doğru söylüyor” diyenlerle birlikte, “Ölünün kabri açılmaz” diyenler de vardı. Herkes bu konuyu tartışmaya başladı. Dişlerin çıkarılmasına karşı olanlar çoğunlukta idi. Köylüler, evlerine doğru giderken:

“Dünya malı dünyada kalmalı. Ne vardı ağzındaki dişlerle gömecek? Elbet Allah eyi demedi. Baksanıza şu başımıza gelenlere.

“Sanki götürüp de öteki dünyada daha mı eyi bir yer alacak?”

“Rahmetli, sağlığında da pek cimriydi. Bu dünyada yemedi içmedi, şimdi oğlu Selahattin yiyip içiyor. Sofunun İhsan, bir kuru ekmekle öldü gitti.”

“Varlık içinde yokluk diye buna denir işte.”

“Kendi yiyemedi emme şimdi de bizim rızığımız kesildi. Hocayı dinleyip o dişleri çıkarmak lazım.” diye konuşarak dağıldılar. Köylüler arasındaki tartışmalar tüm canlılığıyla sürerken bir akşam namazından sonra kabrin açılmasına karar verdiler. Bu kararı Sofunun İhsan'ın büyük oğlu Selahattin'e de bildirdiler.

Köylüler böyle karar verince o da itiraz etmedi. Küçük oğlu başka yerde oturduğu için ona haber etmediler. Hemen köy bekçisini çağırıp evlerde, kahvehanede, sokaklarda herkese kabrin açılacağını duyurmasını istediler. Bekçi, gecenin geç vaktine kadar tüm köyü dolaştı, bir bir herkese haber verdi. Tüm köylüler, hararetle bu konuyu konuşurken çocuklar korktular ve erkenden yatırıldılar. Çocuklar, korkudan sabaha kadar analarının dizinin dibinde uyudular. O gece, Sekili köylüleri için yaşamlarının en zor gecesi oldu. Geç saatlere kadar uyuyamadılar. Sofunun İhsan, o gece hayalet oldu, sokaklarda, evlerde, köyde gezdi durdu. Sağlığında bu kadar tanınmayan Sofunun İhsan, o gece herkesin düşündüğü tek kişi olmuştu.

Sabahı zor eden köylüler, erkenden kalkıp caminin yolunu tuttular. Akşamdan birkaç kişiye tembihlenmiş, onlar da kazmalarını, küreklerini, bellerini omuzlayıp gelmişti. Yanlarında yedek mendil bile getirmişlerdi. Sabah namazını kıldıktan sonra mezarlığın yolunu tuttular. En önde kurnaz tilki Süleyman Hoca, arkasında da beş-altı köylü yanyana yürüyorlar ancak hiçbirinden çıt çıkmıyordu. Köylülerde bir ürkü, korku vardı. Süleyman Hoca en önde çamura batmış öküz gibi bacaklarını kıra kıra yürüyor, köylülerin hiçbiri onu geçmek istemiyorlardı. Kadınlar, kızlar, çocuklar evlerinin önüne çıkmış, mezarlığa gidenlere bakıyorlardı. Yukarı mahalleden geçerken gübre kokusunu duymamak için ellerini burunlarına kapatıp daha hızlı yürüdüler. Mezarlığa geldiklerinde hep beraber mezarın başında dua ettiler. Köylülerde mezar taşı yaptırmak pek adet değildi. Kabaklı'dan getirdikleri pur taşlarını kırıp mezarın baş ve ayak ucuna diker, iz bırakırlardı. Gelişigüzel taşlarla da etrafını şöyle bir çevirir, bırakırlardı. Duayı bitiren hoca, köylülerin korktuklarını anlayıp: “Ne korkuyorsunuz bre? Hiç insan, ölmüş birisinden korkar mı? Erkeklik öldü mü bre?” diyerek rahatlatmaya çalıştı. Birkaç kişi, kazmaları alıp mezarı kazmaya başladılar. Toprak biraz kabarınca diğerleri, kürekle alıp kenara yığdılar. Kazmacılar, tekrar kazmaya başladıklarında daha dikkatli oldular. Sanki kazma, Sofunun İhsan'ın bir yerine degecekmış gibi korkuyla kazıyorlardı. Kazdıkça mezarın dibinden kokular gelmeye başladı. Ceplerinden mendillerini çıkarıp ağızlarını, burunlarını sardılar. Toprak yumuşak olduğu için kolay kazılıyordu. Kazmaları bırakıp toprakları attılar ve küreklerle, bellerle kazmaya devam ettiler. Kazdıkça koku da artıyordu. Zaman zaman ara verip, yolun kenarında temiz hava alıp geri geliyorlardı. Mezardan çıkan kokuya dayanamayıp kustular. Hem de öğürerek kustular. Birkaç kişi kazarken diğerleri hava almaya gidiyor, onlar gelince ötekiler gidiyordu. Mezarın başından tek ayrılmayan kişi, Süleyman Hocaydı. Köylüler, artık dayanamaz oldular, kürekleri bırakıp hepsi yola doğru kaçtılar. Kötü koku etrafa da yayılmıştı. Kokuyu alan köpekler, havlamaya başladılar. Köylüler, yolun kenarında mideleri, bağırsakları sökülünceye kadar kustular, kustular. Artık onlardan bir fayda gelmeyeceğini anlayınca Süleyman Hoca, küreği alıp mezarın içine indi. Kalan toprakları kazdı, dışarı attı. Tahtalar ve kerpiçler ortaya çıkınca köylüleri çağırdı. Köylüler, mendillerinin üstüne birer mendil daha bağlayıp, ceketlerini de yüzlerine sarıp geldiler. Hoca, hem yorulmuş, hem kızmıştı. Tahtaları ve kerpiçleri söküp söküp atıyordu. Tam ölüye ulaşınca bir baktılar ki kocaman bir karayılan, ölünün döşüne çöreklenmiş yatıyor. Köylüler, hemen kürekleri kapıp öldürmeye davrandılar ancak hoca: “Bırakın, dokunmayın. Allah, onun rızkını buradan vermiş.” diyerek durdurdu. Yılan, kendisini şöyle bir toplayıp başını dikti ve hemen yanı başında bulunan deliğe girip ortalıktan kayboldu. Süleyman Hoca, ağzını, burnunu tekrar sıkıca sardıktan sonra ölüyü sırtüstü çevirip başını düzeltti. Ölünün üstündeki böcekler hemen kaçtılar. Kefen bezi çürümüş,

anlaşılmaz bir renge dönüşmüştü. Süleyman Hoca, besmele çekerek ölünün çene bağına çıkardı ve ağzını açmaya çalıştı. Hoca, ara sıra ellerini toprağa silerek çeneyi açmaya çalışıyordu. Köylüler, yakından baktıkları için tekrar kusmaya başladılar. Bazıları, bir daha gelmemeye yemin ederek tekrar yola kaçtılar. Ağzlarından, burunlarından kusuyorlardı sanki. Boğulacak gibi oldular. Süleyman Hoca, hiçbir şeye aldirmeden mezarın içinde tek başına altın dişleri bulmaya çalışıyordu. Sonunda ağzını açtı ve alt damaktaki altın dişleri çekip çıkardı. Sonra üst damakları çıkardı ve mendiline sarıp cebine koydu. Bir an içi bulandı, bayılacak gibi oldu ama kendini zorlayarak çenesini tekrar bağladı. Başını yerine yerleştirip ölüyü yan yatırdı. Yukarıda bekleyen köylülere seslenip acele tahtaları istedi. Köylüler, mezara hiç bakmadan tahtaları ve kerpiçleri uzattılar, Süleyman Hoca da hızla tekrar ördü. Hocayı kolundan tutup dışarı çıkardılar ve toprakları hızlı hızlı mezara atıp çabucak kapattılar. Köylüler, “Hocam. Öldük, bittik. İçimiz dışımıza çıktı. Bir an önce gidelim buradan.” diyerek kazmaları, kürekleri kaptıkları gibi yola çıktılar. Köylülerden biri, halâ öğürerek: “Anam avradım olsun ki bir daha ağzıma bir lokma bile koyamam. Geldiğime geleceğime bin pişman oldum.” derken Süleyman Hoca, ne diyeceğini bilemiyordu. Kim bilir kaç yüz ölü yıkamış, kaç mezar açmıştı ama böyle kokanını hiç görmemişti. Hiçbir şey olmamış gibi önlerine düşüp köyün yolunu tuttu. Köylüler, arkasından öyle ağır yürüyorlardı ki gören, onları mezardan çıkmış ölü sanırdı. Köye geldiklerinde herkes, evlerine dağıldı. Süleyman Hoca da evine varınca, mezarı kapattıktan sonra dua etmediklerini hatırladı. Kendi kendine: “Kokudan akıl mı kaldı yahu? Dua da etmedik. Allah günah yazmaz inşallah.” deyip geçiştirdi. Eve girmeden karısına seslenip ibriği getirmesini istedi. Karısı, ibrikten suyu döktü hoca, ellerini defalarca sabunladı. Yüzünü de yıkayıp silindi. Ölünün kokusu sinmesin diye ellerini bir de kolonyayla yıkadı. Mezarlıktaki kokuyu düşündükçe içi daha çok bulanıyordu. Sedirin önüne uzandı. “Sofunun günahı çok da ondan mı bu kadar koktu acaba?” diye düşündü. Bulgaristan’da iç savaş sırasında öldürülen ve gömülen insanları, otopsi için defalarca çıkarıp tekrar gömmüştü. Ancak böylesine hiç rastlamamıştı. Birden, cebindeki altın dişler aklına geldi. Sofunun oğluna verse miydi, vermese miydi? “Aman. Bırak canım. Kim soracak? Sorarlarsa ‘hayrına bana verin’ derim, isterim.” dedi içinden. Yorgunluktan ve kokudan halsiz düşmüştü ama altın dişleri de cebine koymuştu. Gönül rahatlığıyla oracıkta uykuya daldı.

Mezarı kazan köylüler, günlerce yataklarında hasta yattılar. Ne yemek yediler, ne su içtiler. Her gece kabus görüp korkuyla uyandılar. O günden sonra kimse, Süleyman Hocayı camide görmemişti. Evine gidip yokladılar. Hoca, ağır kokunun verdiği rahatsızlıkla hastalanmış, yatağa düşmüştü. Ağzı burdu uçuklamış, her yerinde yara-bere çıkmıştı. Mezarı açarken aslan gibi cesur davranan hoca, aslında korkmuş ama belli etmemişti. Her gece uykusundan sıçrayarak uyanıyor, oturup dualar okuyordu. Rüyasında hep Sofunun İhsan’ı görüyordu. İki eli yakasında: “Ver benim dişlerimi!” diyordu. Hoca, elinden kurtulmak için yalvarıyor, yakarıyor ancak Sofunun İhsan, yakasını bırakmıyordu. Hocanın çok hasta olduğunu gören köylüler, aralarından az buçuk bilgisi olan birini, camide görevlendirdiler. Hoca iyileşinceye kadar ezan okuma ve namaz kıldırma işini idare ettiler. Altın dişlerin çıkarılmasından sonra herkes, bir fırtına ve yağmur bekliyordu. Sanki bu dişler, ağızlarında acı veren çürük bir dişmiş de çektirip kurtulmuşlar gibi seviniyorlardı. Çocuklar bile şemşamer saplarına at gibi binip: “Yağmur yağacaak! Seller akacaak!” diye bağırarak koşturup oynuyorlardı. Altın dişler çıkarılalı günler olmuştu ama halâ yağmur yağmamıştı. Üstelik kuraklık da artmış, ortalık yanıyordu. Köylüler, bir daha

umutsuzluğa düştüler. “Sofunun İhsan’ın dişlerini çıkarmakla hata mı ettik acaba? Ortalık daha da beter oldu. Mezarı açmakla daha büyük günah işledik belki de.” diye düşünmeye başladılar. Artık ne dua ediyorlar, ne de kurban kesiyorlardı. “Ne olursa olsun.” demeye başladılar.

Süleyman Hoca, bir süre sonra iyileşip ayağa kalktı ve camiye geldi. Köylüler, hemen camiye doluştular. Hoca yağmur hakkında neler söyleyecek diye kaşına gözüne bakıyorlardı. Hoca da anlıyor ancak ne diyeceğini bilemiyordu. Kuran-ı Kerim’i şöyle bir karıştırıp birşeyler okudu. Sonra kendi kafasına göre yağmurun yağacağına dair bir takım yorumlar yaptı. Köylüler, pek tatmin olmadılar. Camiden çıkanlar, kahvehaneye ya da duvar diplerine oturup kara kara düşünüyorlardı. Hepsinin de konuşmaları yağmur üstüneydi. Köyün tek kahvecisi Hallo'nun keyfine diyecek yoktu. Ne tarlası vardı, ne de oğlu, uşağı. Kahveden kazandığı parayla geçinip gidiyordu. Her iki elini de doldurup çay servisi yaparken: “Bı yıl borçlarınızı ödemezseniz, ağalardan önce tarlalarınıza ben el koyacağım, haberiniz olsun.” deyip köylülerle eğleniyordu. Hallo, bir bardak çayı dahi kaçırmaz, önlüğünün cebindeki veresiye defterini çıkarır, kulağının üstünde taşıdığı kopya kalemiyle hemen bir çizgi atardı. Köylüler, geçen yıldan verdikleri senetlere ağaların, ne gibi bir işlem yaptıracağını merak ediyorlardı. Okuma yazması olmayan köylülerin kimisi, senedine parmak basmış kimisi, senedine ne yazıldığından bile habersizdi. Tek bildikleri şey, borçlarını ödemezlerse tarlalarının elden gideceğiydi. Eğer yağmur yağmazsa tüm köylüler, tarlalarını öldüm pahasına ağalara satacaklardı. Ağalar, aç kurt gibi ekin zamanını bekliyorlardı. Sekili Ovasında her türlü borç, alacak, alışveriş işleri temmuz ayında yapılırdı. Mevsimin kurak geçmesi ağaların işine gelirdi. Kahvehanenin dört bir köşesi, dinlenme köşesi olmaktan çıkmış dert köşesi olmuştu. Yüzü gülen tek kişi, kahveci Hallo idi. Süleyman Hoca, o sırada evinde yabancı radyoları dinliyor, yağışlı havanın ülkemize ne zaman geleceğini öğrenmeye çalışıyordu. Özellikle BBC’yi gizlice dinliyordu. Bulgaristan’da iken İngilizce öğrenmişti ama bunu kimseye söylemezdi. Çünkü kendisi hakkında “ajandır” söylentisi çıkmıştı. Bir de bu bilinirse köyde hiç barınamazdı.

Sekili ve çevre köyler cayır cayır yanarken köylülerin de içleri yanıp kavruluyordu. Ekinler sarardıkça insanlar da ot gibi kuruyorlardı. Hepsi ekmekten aştan kesilmişler, geceleri avratlarıyla bile yatamaz olmuşlardı. Para pul olmazsa adamın şeyi de kalkmazdı. Şehvetleri, sönmüş kireç gibiydi. Kimileri, aralarında: “Valla avrat gibi olduk. Atmacamız kuş tutmaz oldu. Geceleri avratlara sarılıp gardaş gardaş yatıyok. İcraat yok. Sizi bilmem amma bizde böyle.” diyor, diğerleri de: “Bizde de bir şey arama. Valla biz de aynıyız. Bu gidişle temelli avrat hadım olacağız.” diyerek dertleşiyorlardı. Köyde, kadınlar bile ellerini işe vurmaz olmuşlardı. Yılgın süpürgesiyle yalandan ortalığı şöyle bir süpürüp evlerine çekiliyorlardı. Kuyulardaki sular da iyice çekilmeye başlayınca herkes, paniğe kapılmaya başladı. Her taraf böcek, sinek, haşaratla dolmuştu. Köylülerin en çok zoruna giden şey, Çerikli ve Kırıkkale taraflarına yağmur yağıyor olmasıydı. Kendileri bu kadar dinlerine, imanlarına bağlıyken gece gündüz dua edip kurbanlar keserken ne hikmetse yağmur, hep o tarafa yağıyordu. Oysa faiz, kumar, kıybet, koğu o taraflarda daha çok vardı. Onlar daha mı çok Allah’a, kitaba bağlıydılar? Yine de Allah’a isyankar olmamak için “Allah büyüktür. Allah’tan umut kesilmez.” deyip sabrediyorlardı.

Sekili ovasında, tüm arpa tarlaları yanmıştı artık. Buğdaylar da kurumaya yüz tutmuştu. Çobanlar, davar sürülerini arpa tarlalarına bırakıp iyice bir doyurdular. Sekilinin içinden geçen marşandizler bile su olmadığı için Sekili istasyonunu pas geçiyorlardı. Köylülerin bir kısmı, demiryolunun kenarlarında

geceleri nöbet tutmaya başladılar. Çünkü makinistler, hareket halindeyken en olmadık yerlerde yanık kömürleri boşaltıyorlardı. Kömürler ağaç travestleri tutuşturuyor, oradan otlara yayılıyor, büyüyerek ekin tarlalarını vuruyordu yangın. Kimin yaptığı bile bilinmeden, binlerce dönüm ekin tarlası bir gecede yanıp kül olurdu böyle. Bundan dolayı makinistlerle Sekililer arasında yıllardır süren gizli bir kan davası vardı. Trenler kolay kolay Sekili istasyonunda durmazlardı. Dursalar da çok kısa bir süre kalıp hemen hareket ederlerdi. Birçok çocuk ve köylü, gece gündüz demez, makinistleri ve gardfrenleri taşlarlar, kafalarını gözlerini kırarlardı. Attıkları balast taşları öyle keskin ve sivriydi ki makinistler, nasıl kaçacaklarını bilemezlerdi. Kimi zaman da kasıtlı olarak yanık kömürleri savurarak geçer giderlerdi. Yine hava çok sıcak ve boğucuydu. Köylüler, duvar diplerinden kalkıp evlerine çekilmişlerdi. İtler bile sığa dayanamıyor, çamurlara beleniyorlardı. Birden, Tencere mevkiindeki bulutların rengi değişti. Bulutlar yavaş yavaş Acılı'dan, Kabaklı'ya doğru kaymaya başladı. Hava hafif puslandı. Köylüler, hemen dışarı çıkıp Tencere'ye doğru baktılar. Acaba pus muydu, yoksa yağmur mu geliyordu? Pus, Çiçekdağı'nın doruklarına doğru kaydı. Sekili tuzlası görünmez oldu. Kızılcalı köyü, kayboldu bitti. Evet. Çiçekdağı'nın tepesinde yağmur vardı. Hat tin arkasından, aniden büyük bir toz bulutu kalktı ve kısa sürede köyün içine gelip her yanı sardı. İstasyon ve Toprak Mahsulleri Ofisi görünmez oldu. Köyün içinde bir fırtına oluştu ki göz gözü görmüyordu. Herkes evine girip kapısını, toplusunu sıkı sıkı kapattı. Fırtına, önüne ne kattıysa alıp götürüyordu. Evlerin önündeki teneke teştler, deri tulukları, siğle dallarında asılı bulunan çamaşırlar, tavuklar, cücükler, yeni doğmuş civcivler fırtınayla birlikte uçup gittiler. Yerdeki kağıtlar, otlar, çöpler, kimilerinin kasketleri havada savrulup duruyordu. Kahvehanedekiler, olup biteni seyrediyor, olayı yorumlamaya çalışıyorlardı. Büyük bir şaşkınlık içindeydiler. Ortalık birden kızıştı. Fırtınanın, Terzili köyü tarafından getirdiği kızıl topraklar, un gibi savruluyordu havada. Yazıda, yabanda ne kadar andak diken varsa söküp damların, kapıların, topluların önlerine uçuruyordu fırtına. Kimi zaman da gökyüzünde toplanıp, bir uçurtma gibi uçuyordu andak dikenleri. Fırtına öyle şiddetliydi ki önüne ne gelirse alıp götürüyordu. O sırada evine gitmeye çalışan köy bekçisi Alicük'ün, yağlı şapkasını da alıp uçurmuştu. Alicük, peşinden gittiyse de yetişemedi. Köy, birden görünmez olmuştu. Herkes, bir afat olmasın diye dua etmeye başladı. Kızılık gitgide artıyordu. Sanki köyün üstüne bir varil kırmızı boya dökülmüştü de fırtına da onu dağıtıyormuş gibi oldu. Çerikli'nin, Terzili'nin, Derebağı'nın tüm kızıl toprakları Sekili Ovasına gelmişti. Ovadaki toprağın rengi değişti. Arazideki davar ve sığır çobanları, arkaçlara, demiryolu köprülerinin altına sığındılar. Can derdine düşüp sağa sola kaçışan davarları, itler toplamaya çalışıyordu.

Güneşli ve yakıcı olan hava, durup dururken nasıl da birden değişmişti? Günlerdir elleri havaya kalkmayan köylüler, yine ellerini havaya kaldırmış "Ey büyük Allah'ım. Sen nelere kadirsin? İstersen taş yağdırırsın, istersen rahmet. Alan da sensin, veren de sensin ya Rabbim." dediler. Gökyüzünde, aniden bir mavi ışık parladı ve büyük bir patlama sesi duyuldu. Köylüler, hemen yere çöküp göz-kulak kesildiler. Yıldırım, Buruncuk taraflarına düşmüştü. Düştüğü yerden alevler yükselmeye başladı. Tarlalar yanıyordu. Köylüler, "Mutlaka birileri ölmüştür" diyerek elleri havada hayırlar dilemeye başladılar. O sırada evlerinde bulunan kadın ve çocuklar da patlama sesini duyar duymaz yere oturmuşlardı. Köylüler, "Şimşek çakınca yere oturulur. Yoksa Allah'a karşı gelmiş olursun." derlerdi her zaman. Kahvehanedekiler, gökyüzündeki bu olağanüstü patlamayı hemen: "Amerikalılar yağmur bombası mı attı

ne? Bize süt tozu gönderiyorlar ya belki yağmur bombası da atmışlardır.” diye yorumladılar. Nereden geldiği belli olmayan bir hortum, neredeyse köyü yutacaktı. Önce küçük gibi görünen hortum, yaklaştıkça büyüdü de büyüdü. Önce toz bulutu, ardından fırtına, yıldırım, şimdi de hortum. Bu gidiş pek hayra alamet değildi. Köylüler: “Ne hikmettir bu Allah'ım? Sen sonumuzu hayır et. Çoluk çocuğumuzu koru.” diye yalvardılar bu kez. Neyse ki hortum, köyün içinden geçmedi. Yakınlarından geçip ovanın değişik yerlerinde gezdi durdu çılgınca. Önüne ne geçtiyse vurdu Allah vurdu, savurdu ha savurdu. İntikam alırcasına dövdü dövdü durdu. Doymadı, sağa sola salladı. Köylüler, oldukları yerde kıpırdamadan durup seyreliyorlardı. Bir yandan da: “Sofunun İhsan'ın mezarını açıp dişlerini aldık. Allah-u Teala, şimdi bizi cezalandırıyor.” diyorlardı korkuyla. Ne de olsa bilim teknik bilmezdi köylüler. Köy mezarlığındaki Sofunun İhsan'ın mezarı da fırtınanın etkisiyle dümdüz olmuştu. Taze toprak, sanki birileri tarafından özenle düzeltilmiş gibiydi.

Hortum, kinini kusup uzaklaştıktan sonra öyle bir yağmur başladı ki daha şimdiye kadar kimse böyle bir yağmur görmemişti. İri taneler ile başlayan yağmur, durmaksızın saatlerce yağdı da yağdı. Sanki gökyüzündeki tüm yağmurlar bu ovaya düşüyordu. Köylüler: “Hey Allah'ım. Hikmetinden sual olunmaz.” diyerek sevinmeye başladılar. Vurdular kendilerini dışarıya. Çoluk-çocuk, büyük-küçük, kadın-kız, tüm ova halkı, yağmurun altında keyifle iliklerine kadar ıslandılar. Kuyular, ırmaklar sularla doldu tekrar. Birkaç saat önceki yakıcı havadan hiçbir eser kalmamıştı. Süleyman Hoca, kapının önüne çıkmış gülümsüyordu. Kazlar, ördekler, itler, tüm canlılar bayram ediyordu. Süleymanlıözü Deresi taşmış, köyü seller basmıştı. Köylüler, hiç aldırış etmediler. “Buna bin şükür.” diyorlardı. Ekinler sulanmıştı ya isterse sel, evlerini, ahırlarını, tandırlıklarını alsın götürsündü. Yağmurla birlikte gökyüzündeki kızılık kaybolmuş, yağmur sonrasında süzülüp durulmuştu. Gökyüzü şimdi bembeyazdı. Beyaz bulutlarla kara bulutlar, sürekli yer değiştirip manevra yapıyorlardı. Biraz sonra Bağtepesi'nde gökkuşağı belirdi. Köylüler, sellere aldirmeden doyasıya, gökkuşağının güzelliğini seyrettiler. Tüm ova halkı mutlu ve sevinçliydi. Elleri, saatlerce yukarıdan inmedi. Süleyman Hoca, bugüne kadar bir kez olsun altın dişlere bakmamıştı. Mendili cebinden çıkarıp açtı ve gülümseyerek baktı. Altın dişler de parlayarak ona gülümsediler. Nasıl olsa yağmur yağmış, seller akmıştı. Artık kimse bu dişleri sormazdı. Özenle tekrar sarıp cebine koydu. 1974 yılı Temmuzunda Sekili Ovasındaki tüm köylüler, öyle bir mahsul kaldırdılar ki ödenmedik bir tek senet kalmadı. Oğullarını evlendirip kızlarını çıkardılar. Tekrar adaklar adayıp dilencilere bol bol perşembelik verdiler. Süleyman Hocaya yağlar, ballar, unlar, bulgurlar, paralar verip çok iyi baktılar. Hiç kimse altın dişleri sormadı. Hoca, Yerköy'e gidip otuziki adet, yirmidört ayar altın dişleri sattı ve Yerköy'den bir arsa aldı. Daha sonra o arsaya, oğlu için ev yaptırdı. Sekili ve çevresinde bir daha hiçbir ölü, altın dişleriyle gömülmedi. Ova halkı, bir daha ne hüzün, ne acı, ne de umutsuzluk yaşamadı. Artık güneş, daha güzel doğuyordu Sekili'den.